

підтримкою на всіх етапах створення нововведень. І, нарешті, на локальному рівні конкретного підприємства, керівники мають забезпечити використання сучасних управлінських концепцій, залучення зовнішнього фінансування та інноваційну активність своєї компанії.

Список використаних джерел:

1. Гринько Т. В. Особливості управління інноваціями на промислових підприємствах України / Т. В. Гринько // Управління розвитком : зб. наук. праць ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2016. – Вип. 4. – С. 7–14.
2. Гринько Т. В. Формування інноваційної інфраструктури України як основа активізації інноваційної діяльності підприємств [Електронний ресурс] / Т. В. Гринько. – Режим доступу : http://vlp.com.ua/files/69_1.pdf
3. Тюха І. В. Проблеми інноваційної діяльності в Україні та на вітчизняних підприємствах [Електронний ресурс] / І. В. Тюха, В. А. Кузнецова. – Режим доступу : <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=4545>
4. Крупский А. П. Подходы к потребности предприятия во внедрении инноваций / А. П. Крупский, Т. В. Гринько // Economics, management, law: innovation strategy: Collection of scientific articles. – China, Zhengzhou: Henan Science and Technology Press, 2016. – P. 109–115.

К. е. н. Бараннік В. О., д. т. н. Шевцов А. І.

*Регіональний філіал Національного інституту стратегічних досліджень
в м. Дніпро (Україна)*

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ДЕРЖАВИ (ПІДПРИЄМСТВА): НЕ ВСЕ ТО ЗОЛОТО ЩО БЛИЩИТЬ

В загальному плані інноваційний тип розвитку характеризується «перенесенням акценту на використання принципово нових прогресивних технологій, переходом до випуску високотехнологічної продукції, прогресивними організаційними і управлінськими рішеннями в інноваційній діяльності, що стосується як мікро-, так і макроекономічних процесів розвитку: створення технопарків, технополісів, проведення політики ресурсозбереження, інтелектуалізації всієї виробничої діяльності, софтизації та сервізації економіки» [1].

Водночас, переважна більшість фахівців (і теоретиків і практиків) розглядають інноваційний тип розвитку як беззаперечний позитив, не надаючи

певної уваги наявним негативним моментам. Як показано в роботі [2, с. 55], для рівня підприємств інноваційний тип розвитку в значній мірі визначає, що «процеси впровадження інновацій у господарську діяльність підприємств напряду пов'язані з *додатковими економічними ризиками*, які призводять до зниження загального рівня показників економічної безпеки підприємства. З іншого боку, *відсутність інновацій* у діяльності підприємства сама *виступає* фактором неабиякого *ризиків та загроз* для підприємства». Тобто, інноваційна діяльність являє собою і головне джерело сталого економічного розвитку, і чинником додаткових ризиків та загроз.

Для з'ясування вищенаведеного парадоксу зазначимо, що інноваційна діяльність пов'язана з певною рівнем невизначеності (принципово нові технології та процеси не повною мірою вивчені та обґрунтовані як в теоретичному так і практичному плані, саме через це вони і є інноваціями – нововведеннями) і, таким чином, є ризикованою. При цьому ризик – як добуток ймовірності тієї чи іншої події та її наслідків (результату чи ефекту) – може бути як позитивним (удача – ефективно реалізований проект – саме те, що ми називаємо успішно реалізованою *інновацією*), так і негативним (для стартапів використовується термін «факап» – невдача, провал). На думку авторів, схематичне зображення залежності наслідків реалізації інновацій (позитивних та негативних) від ступеня невизначеності проекту (ймовірності) має наступний вигляд (рис. 1).

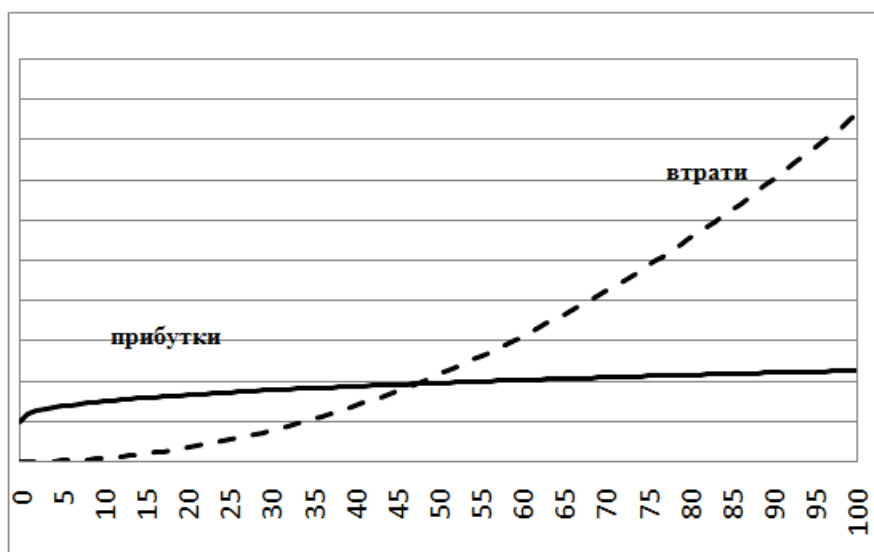

Рис. 1. Ймовірність позитивних та негативних ефектів інновацій (схематично)

Обґрунтуємо вищенаведене: безумовно, інноваційні процеси мають більшу ефективність та прибутковість (в протилежному вони б не були інноваціями). Зі зростанням невизначеності будуть зростати як прибутки, так і втрати. Водночас максимально можливі прибутки обмежуються певним рівнем (майже нульовий рівень ймовірності й, відповідно, 100 % рівень невизначеності дозволяє претендувати на заволодіння усім земним багатством), відповідні втрати характеризуються необмеженим рівнем (з майже нульовим рівнем ймовірності й, відповідно, 100 % рівнем невизначеності фізики можуть навести кілька сценаріїв припинення існування Всесвіту, тобто втрати усього).

З такого підходу, загальні результати інноваційної діяльності (різниця між прибутками та втратами) має наступний вигляд (рис. 2).

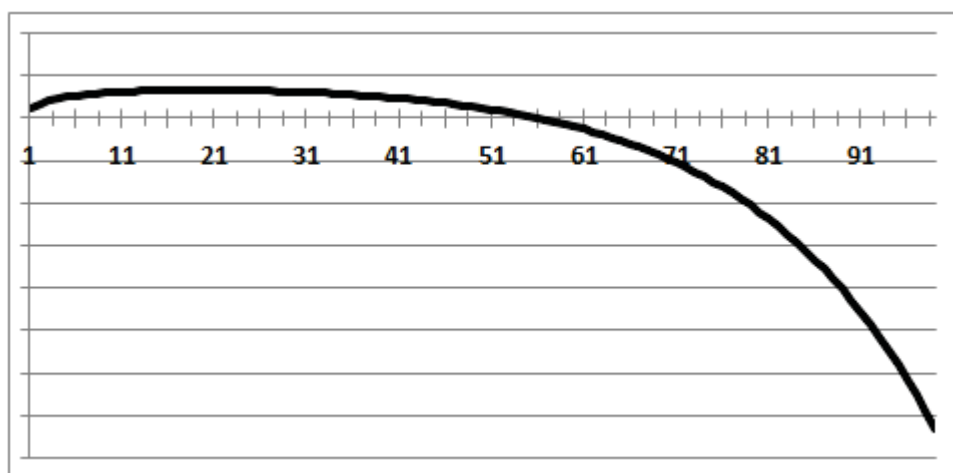

Рис. 2 Загальні наслідки інноваційної діяльності в залежності від ступеня невизначеності

Таким чином, визначаючи для держави пріоритетність інноваційного типу розвитку, необхідно розуміти, що мова йде не про будь-які інновації. Перш за все мова йде про найменш неймовірні проекти, ступень невизначеності яких можна оцінити в 50 %, відповідну ймовірність реалізації понад 50 %, максимальний же економічний ефект мають проекти зі ступенем невизначеності в 20–30 %. При цьому не виключається можливість реалізації (більшою мірою на рівні підприємств), більш амбіційних проектів, які характеризуються ступенем невизначеності понад 50 %, навіть «неймовірних» подій, яких Талеб називає «чорними лебедями» [3]).